

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Alexandra Šímy a soudkyň JUDr. Vladimíry Ladmanové a Mgr. Miroslavy Jarošové ve věci **žalobce Ing. J. W. ■■■■, nar. ■■■■, bytem v ■■■■ ■■■■ ■■■■, zast. Mgr. Zdeňkem Pícclem, advokátem v Plzni, Poštovní 1, proti žalovanému Společenství vlastníků domu Stehlíkova 4 v Plzni, se sídlem v Plzni, Stehlíkova 2396/4, IČ 26321921, zast. Mgr. Miladou Škvainovou, advokátkou v Plzni, Koperníkova 21, o náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy, k žalobcovu odvolání proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město č.j. 35 C 310/2014-129 ze dne 13.2.2017**

t a k t o :

I. Rozsudek Okresního soudu Plzeň-město č.j. 35 C 310/2014-129 ze dne 13.2.2017 se p o t v r z u j e .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy. Žalobce se žalobou podanou dne 23.12.2014 domáhal kompenzace při újmě na přirozených právech ve výši 20.500,- Kč; po změně žaloby, připuštěné soudem dne 30.11.2016, žádal náhradu škody ve výši 10.250,- Kč a náhradu nemajetkové újmy ve stejné výši. Škodu i újmu mu měl způsobit žalovaný tím, že až dne 15.3.2013 opravil závadu

na spalinové cestě od plynové karmy u žalobcova bytu, ačkoli tato závada byla zjištěna již dne 12.11.2009 a u jiného bytu byla stejná závada odstraněna do 7 dnů. Po uvedené období žalobce nemohl být plnohodnotně užívat, a v důsledku toho mu vznikla škoda na osobnostních právech. Kromě toho žalobce musel vykonávat osobní hygienu u dcery, která jej po tuto dobu vozila jedenkrát týdně svým vlastním automobilem k sobě do bytu, aby se zde mohl umýt. To mu způsobovalo pocit zahanbení a studu. Materiální škoda, jejíž náhrady se žalobce domáhal, mu vznikla na cestovních výdajích za 178 cest v celkové vzdálenosti 16 kilometrů na jednu zpáteční cestu.

Soud I. stupně zjistil, že žalobce se svojí manželkou vlastní byt č. [REDAKCE] v [REDAKCE]. Dne 23.2.2010 projednalo shromáždění žalovaného návrh na zaslepení spalinových cest v domě s tím, že ohřev vody v bytech bude nadále zajištěn elektrickými bojler. Žalobce s tím souhlasil za podmínky, že mu budou z fondu oprav vyplaceny náklady připadající na jeho byt a on si pak sám zajistí zprovoznění a údržbu komínového průduchu v souladu s normami a vyhláškami a bez zásahu do bytů ostatních vlastníků. Shromáždění v přijatém usnesení vyslovilo souhlas s dobudováním komínového tělesa a s vyložkováním spalinové cesty k žalobcovu bytu, a to za předpokladu splnění všech platných norem a vyhlášek, provozu a údržby komínového tělesa a spalinové cesty na žalobcovy náklady a po odsouhlasení návrhu na uvedené práce výborem společenství. V listopadu 2010 zjistil kominík pan H[REDAKCE], že komínový průduch k žalobcovu bytu nelze zprůchodnit bez bouracích prací, proto navrhl zaústit sopouchovou část do jiného funkčního komínového průduchu v domě. S tím souhlasil žalobce i vlastník příslušného bytu, ale podle svědka H[REDAKCE] jednání se žalobcem o opravě ztroskotalo na financích. Svědek H[REDAKCE] dále vypověděl, že žalobce plynovou karmu nepoužíval, ohříval si vodu v hrnci na kamnech. Dne 7.12.2011 přijalo shromáždění žalovaného rozhodnutí, podle něhož bude na realizaci změny způsobu ohřevu vody vyplacena vlastníkům náhrada nákladů ve výši 9.300,- Kč na každý byt. Žalobce tuto částku nesporně přijal, následně ale opakovaně požadoval po žalovaném, aby kouřovod zprůchodnil.

Soud I. stupně další navrhované důkazy neprováděl a s ohledem na ust. § 3028 a § 3079 zák. č. 89/2012 Sb. posoudil uplatněné nároky podle dosavadních předpisů, zejména podle ust. § 420 odst. 1 a ust. § 106 odst. 1 zák. č. 40/1964 občanského zákoníku, aniž by shledal mimořádné důvody hodné zvláštního zřetele pro možnost přiznat žalobci i náhradu nemajetkové újmy podle ust. § 3079 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb.

Podle soudu I. stupně byl nárok na náhradu škody promlčen, a to uplynutím dvouleté subjektivní promlčecí doby pro každý samostatný dílčí nárok za každou žalobcovu cestu za sprchováním. Pokud žalobce jel naposledy 15.4.2013, pak se právo na náhradu této škody promlčelo 15.4.2015. Žaloba byla sice podána dne 24.12.2014, ale žalobce požadoval náhradu škody za cestovní výdaje až podáním ze dne 25.11.2016. Navíc nebyly splněny předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu, neboť žalovaný neporušil svoji právní povinnost. Žalovaný zajistil kontroly spalinových cest a na základě získaných zjištění přijal usnesení, kterým bylo schváleno zaslepení komínových průduchů s tím, že ohřev vody bude zajištěn elektrickými bojler. Žalobce s řešením souhlasil a přijal příslušnou částku z fondu oprav. V takové situaci nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby spalinovou cestu opravoval. Není ale divu, že s ohledem na žalobcovy četné urgency nakonec raději opravu zajistil. Protože nebyla dána odpovědnost žalovaného za tvrzenou škodu, nebylo možno přiznat žalobci ani nárok na nemajetkovou újmu podle ust. § 3079 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb.

Žalobce se proti rozsudku včas odvolal a namítl, že nároky nebyly promlčené. Rozhodujícím údajem pro počítání promlčení doby byl den podání žaloby 23.12.2014, protože podáním ze dne 25.11.2016 došlo k pouhé diverzifikaci dříve uplatněného nároku. Soud I. stupně dospěl k nesprávnému závěru, podle něhož žalovaný neporušil svoji právní povinnost. Ze žádného zápisu ze shromáždění žalovaného totiž neplyne termín, od kdy by již žalovaný neměl povinnost se o komíny starat. Podle zápisu ze shromáždění z 23.2.2010 vlastníci souhlasili se zaslepením komínových průduchů po provedení nové elektroinstalace k bojlerům, ale v řízení nebylo zjištěno, kdy k tomu došlo, a v důsledku toho nebylo ani zjištěno, kdy mohlo dojít k zaslepení komínových průduchů. Žalovaný za dobu od 12.11.2009 až do 15.4.2013 nezajistil odstranění havarijní závady, a tím porušil svoji povinnost předcházet škodám na majetku podle ust. § 415 zák. č. 40/1964 Sb. a nesplnil svoji povinnost podle stanov provozovat a opravovat společné části domu.

Podle odvolatele dál soud I. zatížil řízení procesní vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a neprovedl jím navržené důkazy, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky ust. §§ 118b, 118c, popř. 175 odst. 4 o.s.ř. Při posledním jednání strany poučil podle ust. § 119a odst.1 o.s.ř., ale současně jim neposkytl poučení podle ust. § 118a odst. 1 až 3 o.s.ř., v jehož rámci měl objasnit konkrétní důvod hrozící prohry. Ke koncentraci podle ust. § 119a o.s.ř. tedy nedošlo. Soud I. stupně poučil strany pouze o tom, že považuje uplatněný nárok za promlčený, a dále o tom, že nebylo prokázáno porušení povinnosti ze strany žalovaného, ale neuvedl, ke kterému ze žalovaných nároků soud svůj závěr vztahuje. Za této situace byl pro žalobce vydaný rozsudek nepředvídatelný.

Žalobce dále v odvolání namítl, že soud I. stupně učinil nesprávné skutkové zjištění i o tom, že žalobce měl souhlasit se zrušením plynových ohříváčů a zaslepením spalinových cest, pokud mu budou z fondu oprav vyplaceny náklady připadající na jeho byt a on si na své náklady zajistí zprovoznění a údržbu komínového průduchu. Žalobce totiž svůj souhlas podmínil tím, že tak lze učinit bez zásahu do bytů ostatních spoluvlastníků, avšak právě tato podmínka se ukázala nesplnitelnou. Z toho lze dovodit, že žalobce souhlas nedal. Žalovaný odstranil závadu až v roce 2013, a teprve tím splnil svoji povinnost spočívající v odstranění havarijní závady na společném vlastnictví a současně tím došlo k ukončení žalobcovy diskriminace.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by k tomu podle ust. § 115a o.s.ř. musel nařídít jednání, a shledal, že odvolání nebylo podáno důvodně.

Soud I. stupně zjistil skutkový stav věci v míře potřebné pro rozhodnutí, z provedených důkazů vyvodil správné skutkové závěry a zjištěný skutkový stav pak s ohledem na ust. § 3079 zák. č. 89/2012 Sb. posoudil správně podle zákona č. 40/1964 Sb. Odvolací soud, stejně jako soud I. stupně, neshledal důvody pro aplikaci ust. § 3079 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb.; toto ustanovení se vztahuje k úpravě povinnosti nahradit škodu vzniklou porušením zákona (ust. § 2910 téhož předpisu) a o takový případ se v dané věci nejednalo.

Soud I. stupně nebyl povinen provést všechny navržené důkazy, ale jen takové, které byly potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu věci (ust. §§ 120 a 153 odst. 1 o.s.ř.). V daném případě soud I. stupně získal z provedených důkazů dostatek skutkových zjištění

pro rozhodnutí, a proto nebylo nutné vést další dokazování. Ani odvolatelem odkazovaná ustanovení §§ 118b, 118c a 175 odst. 4 o.s.ř. neukládají soudu provést veškeré navržené důkazy. Ostatně žalobce na tato ustanovení odkázal zřejmě omylem: ust. § 118b o.s.ř. upravuje koncentraci řízení, k níž v posuzovaném případě nedošlo, ust. § 118c o.s.ř. bylo zrušeno od 1.7.2009 a ust. § 175 o.s.ř. se týká směnečného řízení.

Soud I. stupně nepochybil ani při poučení podle ust. § 118a o.s.ř., jak se domníval odvolatel. Podle něj soud I. stupně při poučení podle ust. § 118a o.s.ř., které poskytl účastníkům na posledním jednání, nerozlišil, ke kterému z nároků vztahuje svůj závěr o promlčení a o neprokázání porušení povinnosti ze strany žalovaného. Oba uplatněné nároky ale vycházely z předpokladu o porušení stejné právní povinnosti a promlčovaly se ve stejných lhůtách, takže i kdyby je soud I. stupně při poučení nerozlišil, nemohla mít tato okolnost za následek nepředvídatelné rozhodnutí.

Poučení podle ust. § 118a o.s.ř. navíc přichází do úvahy v situaci, kdy soud má v úmyslu rozhodnout v neprospěch účastníka řízení proto, že nebylo prokázáno jeho tvrzení z důvodu neunesení důkazního břemene. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v důkazní nouzi, tedy v situaci, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, nebyla prokázána, takže výsledky hodnocení důkazů neumožňují soudu přijmout závěr ani o existenci této skutečnosti, ani o tom, že tato skutečnost nastala. O takový případ ale v daném řízení nešlo. Žaloba nebyla zamítnuta proto, že by žalobce neunesl svoje důkazní břemeno a neprokázal, že žalovaný porušil svoji právní povinnost, ale právě naopak: v řízení bylo prokázáno, že žalovaný svoji právní povinnost neporušil.

Žalobce dále dovozoval, že v důsledku namítaných závad při poučení podle ust. 118a o.s.ř. nedošlo ke koncentraci podle ust. §§ 119a o.s.ř. Přitom ale žádné nové skutečnosti či nové důkazy v odvolacím řízení neuplatnil, takže nebylo zřejmé, proč vůbec uvedenou námitku vznesl. Tato námitka neměla žádný význam pro rozhodnutí a nic z ní pro věc nevyplývalo.

Pokud jde o souhlas se zrušením plynových ohřivačů a zaslepením spalinových cest, který měl žalobce dát jen za předpokladu, že mu budou z fondu oprav vyplaceny náklady připadající na jeho byt a on si pak sám zajistí zprovoznění a údržbu komínového průduchu, odvolací soud odkazuje na obsah zápisu shromáždění žalovaného ze dne 23.2.2010. Podle tohoto zápisu žalobce sice souhlas podmínil tím, že opravu učinit lze bez zásahu do bytů ostatních spoluvlastníků, ale shromáždění následně přijalo usnesení ve znění správně reprodukováném soudem I. stupně, tj. bez žalobcových připomínek. Uvedené usnesení bylo přijato jednomyslně, pro jeho přijetí hlasoval i žalobce a bylo pro něj, stejně jako pro ostatní členy společenství, závazné ve schváleném znění. Žalobcovy podmínky vznesené před přijetím usnesení byly pro způsob řešení závady zcela bez významu. Navíc v řízení nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by toto usnesení bylo napadeno u soudu žalobou podle ust. § 11 odst. 3 zákona o vlastnictví bytů, a přezkum jeho platnosti byl tedy v tomto řízení vyloučen.

Odvolací soud je zajedno se soudem I. stupně v tom, že na straně žalovaného nedošlo k porušení právní povinnosti. Jestliže shromáždění žalovaného rozhodlo dne 23.2.2010 shora popsaným usnesením a žalobce skutečně přijal od žalovaného částku 9.300,- Kč na to, aby opravu sám zajistil, nebyl žalovaný povinen opravu provádět. Pokud žalovaný nenesl povinnost zajištění opravy spalinové cesty u žalobcova bytu, pak neprovedením opravy

nemohl tuto povinnost porušit, a nemohl tím podle ust. § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. žalobci způsobit škodu.

Kromě shora uvedeného také nelze přehlédnout, že materiální škoda nevznikla žalobci, ale jeho dceři, která žalobce vozila svým automobilem a na vlastní náklad. Žalobce totiž ani netvrdil, že by dceři za tyto cesty platil, ačkoli byl při jednání soudu dne 30.11.2016 veden poučením podle ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k tomu, aby tvrdil a prokázal vznik škody. V dané souvislosti je pak bez významu, od kdy žalovaný nebyl povinen provádět údržbu komínu a spalinové cesty k žalobcovu bytu.

Hodnocení promlčení uplatněných nároků bylo namístě až v případě, že by v řízení byl prokázán jejich vznik. To se ale v daném sporu nezdařilo, proto odvolací soud nepovažoval za potřebné se otázkou jejich promlčení zabývat.

Soud I. stupně tedy rozhodl věcně správně, a odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil podle ust. § 212 o.s.ř. O nákladech řízení před odvolacím soudem bylo rozhodnuto podle ust. § 224 a ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Právo na jejich náhradu by příslušelo úspěšnému žalovanému, tomu však náklady odvolacího řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání ani dovolání.

V Plzni dne 16.08.2017

JUDr. Alexander Šíma, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Vocolková
v zast. Iveta Černá